

UCAO 40th Anniversary Celebration, January 21, 2023

Maria Hawryluk Gordon

I grew up in the Ukrainian Diaspora of the post-World War II era, when immigrant families put down roots in communities with a long history of Ukrainian settlement. Communities such as New York, Boston, Philadelphia, Cleveland, Chicago, San Francisco, and across Canada. These were ready-made villages with Catholic, Orthodox, and Baptist churches; fraternal organizations; and community centers for dinners, and folk dancing classes. The new immigrants of the 1950s added banks, youth organizations, women's organizations, political groupings, museums, Ukrainian Saturday schools, music schools. Tens of thousands of Ukrainians made their lives in these centers.

But Columbus, Ohio? Ukrainian immigrants didn't come here. Not in 1890, not in the 1910s, not between the two World Wars. Simple laborers went where there was work to be had. But by the 1960s, Columbus boasted a major university, several international scientific institutions, and a growing number of energy and technology companies. And then the Ukrainians started to come to study and work, and to stay. At least a few of them.

Those who stayed were mostly like me, children of the 1950s Diaspora, who grew up in the big centers, accustomed to structure in their Ukrainian society. But in Columbus, that was lacking. A handful of older Ukrainian and Rusyn families who came here in the 1950s were able to organize and build St. John Chrysostom Byzantine Catholic Church. And they stopped at that.

Those who stayed 20 years later had what I call "the Ukrainian itch" that they picked up growing up in the big Ukrainian centers. That was an itch to maintain the language; to exercise the culture, more than just varenyky and borshch, but pysanky, embroidery, ceramics, painting, music; to keep abreast of developments in Ukraine; to educate their children in that same spirit. And that itch extended to making sure that their American friends and society understood what Ukrainians were about. It was still the Cold War Era and the Soviet Union was our enemy, but for the man on the street our history and culture was a fiction, we were Russians. And if you have "the itch," that makes your blood boil!

I believe it was that “itch” that motivated the 21 individuals and families to create a formal society for Ukrainians in Columbus. On June 19, 1983, the Ukrainian Cultural Association of Ohio or Українське Культурне Товариство в Огайо was born. They set themselves the mission to preserve and promote Ukrainian culture, both amongst themselves (since they were having children) and in the larger Central Ohio community (since they were still struggling to get recognized as Ukrainians).

I invite you to read a detailed history of what came in the years to follow on our website. There was a school, exhibitions, celebrations of the Millenium of Christianity in Ukraine, decades of participation in the Columbus International Festival. After Ukrainian independence in 1991 there was about 20 years of meeting and hosting endless delegations of Ukrainian judges, mayors, teachers, and scholars from all parts of Ukraine. The massacre on the Maidan in 2014 ushered in a period of rallies and fundraising for humanitarian aid to war victims in Donetsk and Luhansk. The Russian invasion of Ukraine on February 24, 2022 now consumes all activities as all efforts are aimed to continuously raise money for humanitarian aid and keep up awareness of the war in the American public.

What is remarkable about this organization, which has rarely numbered more than about 100 active members, is that their achievements are disproportionately large and have all been done through purely volunteer efforts of a handful of people. There have never been any salaries, no remuneration for services rendered. All profits from activities have always been donated to charitable causes in the U.S. and Ukraine.

The UCAO Executive Committees have been the heartbeat of the organization, contributing untold hours, often much to the dismay of their families! I give you a notable example of their dedication. The annual international festival alone, for decades the sole source of income, was a Herculean effort that took months, from procuring crafts, organizing the cooking and baking, hauling equipment, scheduling booth duties, then dismantling everything, cataloguing, storing. Happily, the UCAO exhibit won many awards over the years, making it worth the great effort.

Volunteerism has always been part of the fabric of life in Ukrainian communities in the Diaspora. It is part of “the itch.”

Many of the founding members of the Ukrainian Cultural Association of Ohio have either passed or moved away. Of those still in Columbus, we are honored to have with

us this evening Prof. Myroslava Mudrak, who has been generous with her talent, advice, and participation for the past 40 years. We thank her for the foresight of starting UCAO in 1983!

In those first 40 years many families were constant supporters, donating time and material: Kolcio, Essenhigh, Pokora, Melnyk, Landgraf, Gilbert, Mychkovsky, Balaban, Ceresna, Fedeczko, Kopelziw, Borsukevich, Klochko, to name a few. But there is one family that stands out in its selfless commitment for 40 years to help whenever called upon, continuing without a break till this very day. He served on the Executive Committee, first as President and later as Treasurer, also as translator, chauffeur, and guide to numerous delegations from Ukraine. Together with his wife they co-chaired the International Festival with Arcadia Melnyk and Alan Landgraf, and that is Ostap and Mariyka Szwabinsky. We thank you for your dedication and years of service. I ask you to stand and be recognized.

For those of you in the audience who are new to this country, please consider what the founding members did for this community and how they did it. A younger generation is now leading the organization, and they will rely on you to somehow catch that “itch” which is so common in large Diaspora centers. It is thanks to “the itch” that the Diaspora kept the Ukrainian spirit alive in the West during the years of Soviet rule and the chaotic years of early independence. This is why you can step into a Ukrainian society here in the U.S.

We are here to welcome you, to support you, to integrate you into life in the U.S. We hope you catch that “itch” to preserve our language, our culture, our history. It will make your life more comfortable and will help you keep a link with your children here and your family in Ukraine. Join us. Volunteer. Build new institutions. Many of us won't be around to see what you have done in 40 years, but you will!

Всечесніший отче, шановні гості, дорогі члени та прихильники

Вести українську громадську роботу протягом 40 літ – це неабияке досягнення. Коли основоположники Українського Культурного Товариства в Огайо взялися до цього діла, вони були свідомі що робота буде тяжка, але конечна.

В 60-их і 70-их роках українців в Колумбусі було дуже мало. Може було 100 родин, а може й менше. Імміграційні хвилі 20-го століття де допливали до центру

Огайо. Лише після Другої Світової Війни, коли діти тої Діаспори приїхали на студії до університету, дехто лишився і замешкав в Колумбусі. Приїхали науковці на працю в дослідчих інститутах. За ними інженери і вчителі. Це були молоді люди які виростили і виховувались у великих українських громадах, і в Америці і Канаді, де були церкви, школи українознавства, молодечі організації, музеї, музичні гурти, жіночі організації. В Колумбусі, порівнюючи, була пустиня.

Але ці молоді люди рішили що в пустині не годиться жити і треба якось створити суспільне життя де будуть плекати рідну мову, культуру, звичаї. Щоб можна було виховати своїх дітей в тому ж дусі. І так рішили створити в червні 1983 року Українське Культурне Товариство в Огайо, що ми зараз звемо також Ukrainian Cultural Association of Ohio або UCAO. Це були часи Холодної Війни і українці боролись на всіх фронтах щоб американці зрозуміли що українська мова і ідентичність зовсім відмінними від всього російського. І це стало другим завданням товариства – поширити українську культуру та історію між американцями Колумбусу і округи.

Основоположники кинулись до роботи. Докладний перебіг історії товариства можете прочитати на нашому веб-сайті. В перших роках була школа українознавства, колядування, доповіді, курси кераміки, відзначення тисячоліття Хрещення України. Після 1991 року і проголошення незалежності України почали приїжджати делегації з України – судді, юристи, мери, учителі – із всіх сторін України. Товариство їх гостили, возили, перекладали їм. Остання така делегація приїхала в 2011 році, а звідки? З Луганська! А науковці приїжджали до Огайського університету аж до початку пандемії в 2020 році.

Після трагедій на Майдані в 2014 році і вторгнення росії в Луганську і Донецьку області, вся увага Товариства зосередилась на допомогу в Україну, до збирання і пересилку грошей, зимового убрання, медикаментів. Від 24-го лютого 2022 року, ці зусилля подвоїлись. Іде наполеглива праця щоб американська публіка далі підтримувала Україну, щоб фонди далі пили, щоб гуманітарна допомога постійно йшла в Україну. Наша голова. Наталя Лебедин, прозвітує про колосальну працю від лютого минулого року і про плани на 2023 рік.

За цих 40 років наше членство – значить ті, які платять річний членський внесок – не зросло на багато. Все нам бракує рук до праці. Може тому що важною прикметою українського суспільного життя в Діаспорі є те, що ми всі волонтери.

Вся робота усе без якоїсь заплати. Ми даруємо свій час, знання, і часто власні долари щоб товариство існувало і діяло. Планування, організація, виконання чи то мистецької виставки чи наукової доповіді чи простого пікніку чи такого вечора як сьогоднішній – всі вимагають багато рук, багато зусиль, і ніякої заплати. Лишається лише задоволення що втримуємо нашу культуру, а при тому дух України.

Наші основоположники трохи по трохи відходять. Сьогодні між нами одна з них, а це проф. Мирослава Мудрак. Ми дякуємо Вам за Ваші помірковані поради, стільки цікавих доповідей на мистецькі теми, різні мистецькі вироби, пишні торти і за милу дружність. А найбільше що Ви причинилися до створення цього Товариства 40 років тому!

Хоч вони не підписували офіційні документи створення Товариства, між нами одне подружжя які перевершили усіх своєю відданістю Україні, українським справам і нашій громаді в Колумбусі. Він був головою Товариства довші літа, а тоді перебрав функцію скарбника. Він радо водив українські делегації по місті, перекладав їм, гостив у себе. Разом з дружиною та Аркою Колодій і Ален Ландграф займався поставленням української виставки на міжнародному фестивалі протягом 30 років. А дружина займалася підготовкою всіх художніх експонатів і кухні на фестивалі, як і на всіх товариських зустрічах і пікніках. Прошу привітати панство Остап і Марійка Швабінські!

Ми маємо надію що в наступаючих роках, під проводом нашого молодого Виконавчого Комітету, наше членство зросте, що долучаться до нас молоді родини які недавно приїхали до Колумбусу. Перед ними те саме завдання що наші основоположники поставили собі: плекати рідну мову, традиції та історію щоб не забути хто ви і хто ваші діти. Може пощастить декому повернутись в Україну, але дехто залишиться і треба вже мати план на майбутність своїх дітей.

А тепер єднаймося під одним гаслом, що Україна є і буде!

Слава Україні!

